

βλαχοματσούκα ή, άμάρτ. βλαχοματσούκα Πελοπν. (Σουδεν.)

Έκ τοῦ ἔθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. ματσούκα. Εἶδος ράβδου συνήθους παρὰ τοῖς Βλάχοις: Ἄσμ. Τῆς δίνουν κούντουρο σκυλλὶ καὶ μὲ βλαχοματσούκα.

βλαχοπανηγύρι τό, πολλαχ.

Έκ τοῦ ἔθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. πανηγύρι. Ἐμπορικὴ πανηγυρὶς καθ' ἣν συγκεντρώνονται Βλάχοι ἢ χωρικοί: Παροιμ. φρ. Δὲν εἶναι κάθε μέρα τ' αἰ-Γιαννιού τὸ βλαχοπανηγύρι (δὲν παρουσιάζονται πάντοτε εὐνοϊκαὶ περιστάσεις).

βλαχόπαππας ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Έκ τοῦ ἔθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. παππας. Ἱερεὺς Βλάχων ἢ χωρικῶν.

βλαχοπίπερο τό, άμάρτ. βλαχοπούπερο Σκυρ.

Έκ τοῦ ἔθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. πιπέρι. Τὸ κόκκινο πιπέρι καὶ τὸ παράγον αὐτὸ φυτὸν πιπερεά.

βλαχόπιττα ή, Μακεδ.

Έκ τοῦ ἔθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. πίττα. Εἶδος πίττας παρασκευαζομένης ὑπὸ Βλάχων καὶ χωρικῶν.

βλαχοπούλλα ή, σύνηθ. βλαχοπούα Τσακων.

Έκ τοῦ ἔθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τῆς καταλ. -πούλλα, δι' ἣν ἰδ. -πουλλος.

1) Κόρη Βλάχου σύνηθ.: Ντύθηκε βλαχοπούλλα 'ς τοῖς Ἀπόκριες σύνηθ.: Ἄσμ.

Καὶ μήπως παίρνης Βλάχισσες καὶ μήπως βλαχοπούλλες; μόν' παίρνεις τοῖς Μανιάτισσες τοῖς καπετανοπούλλες

Μάν. Συνών. βλαχοκόριτσο. 2) Εἶδος πτηνοῦ Μακεδ. (Σισάν.)

βλαχόπουλλο τό, σύνηθ. βλαχόπουλλε Τσακων.

βλαχόπ'λλο Πελοπν. (Πύλ.)

Έκ τοῦ ἔθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τῆς καταλ. -πουλλο, δι' ἣν ἰδ. -πουλλος.

1) Ἄρρεν τέκνον Βλάχου σύνηθ. 2) Τὸ μικρὸν τοῦ ἰχθύος Βλάχου (ἰδ. σημ. 7) Πελοπν. (Μεσσ. Πυλ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

βλαχορράφτης ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἔθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. ράφτης.

1) Ὁ ράπτης ποιμενικῶν ἐνδυμασιῶν. 2) Ὁ ράπτης Ἑλληνικῶν ἐνδυμασιῶν. Ἀντίθ. φραγκορράφτης.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

βλαχορροφός ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ ἔθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. ροφός.

Εἶδος ἰχθύος.

Βλάχος ὁ, κοιν. Βλάχ-χος Μεγίστ. Βλάχους βόρ. ἰδιώμ. Βλάχους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. Ἰβλάχους Λυκ. (Λιβύσσ.) Βάχο Τσακων. Θηλ. Βλάχα κοιν. Βάχα Τσακων. Βλάχισσα Θράκ. (Ἡρακλίτ.) Κέρκ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 285 Βλάχ'σσα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Βλάχαινα Κέρκ. Κεφαλλ. Βλάσαινα Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἔθνικόν ὄν. Βλάχος. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΑΚε-ραμοπ. Κουτσόβλ. 8 κέξ.

1) Ὁ βλαχόφωνος σκηνίτης τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ὁ νομάς ποιμὴν ὁ διαμένων τὸ θέρος εἰς τὰ ὄρη, τὸν δὲ χειμῶνα εἰς τὰ χειμάδια καὶ μεταφορικῶς ἄνθρωπος ἀμόρφωτος, ἀγροῖκος, ἄξεστος, χυδαῖος, ρυπαρός, ἄδικος, σκληρὸς κττ. κοιν.: Τί Βλάχος εἶναι

αὐτός, δὲν ξέρεῖ πῶς πίνουν τὸν καφέ! Φέρθηκε σὰν Βλάχος (ἀγροῖκος). || Φρ. Ξέρ' ὁ Βλάχος τ' εἶν' τὸ χαβιάρι; κοιν. Παροιμ. φρ. Τοῦ ρίχ'κι σὰν ἡ Βλάχους τ'ν ἀμφοῦρά (ἔδειξε τάσιν νὰ τὸ φάγῃ ὀλόκληρον) Θεσσ. || Παροιμ. Ἐμεῖς οἱ Βλάχοι ὅπως λάχῃ (λέγεται συνήθως παιγνιωδῶς ὑπὸ τῶν παρεχόντων φιλοξενίαν οἶονεῖ ὡς αἰτήσεις συγγνώμης διὰ τυχὸν ἐλλείψεις) σύνηθ. Βλάχους εἶν', τυρὶ βαστάει (ἐπὶ ἐπιπολαίᾳ κρίσεως, διότι ὁ Βλάχος δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ μεταφέρῃ πάντοτε τυρόν. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Κλάψ' τοῦ Βλάχου τὴν ἄρ'ξ' (εἰρων., διότι ἀκριβῶς ἢ ἔλευσις τῆς ἀνοιξέως ἀπαλλάσσει τὸν Βλάχον παντὸς φόβου καὶ κινδύνου) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ὁ Βλάχος ἄρχως κι ἂν γενῇ, πάλε βλαχὰ μυρίζει

(τὴν σημ. ἰδ. βλαχὰ 1. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Πελοπν. (Λάστ.) Βλάχος πλένεται κ' ἡ ποδὲά του χαίρεται (περὶ ἀνθρώπου ἀκαταστάτου, ὡς ὁ Βλάχος, ὅστις νίπτων τὰς χεῖρας ἀπομάσσει αὐτὰς εἰς τὴν ποδὲάν του. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς κ.ά.) Αἰγιν. Κόφτ' ὁ Βλάχος τὸ τσαρούχι κι ὅπου θέλ' αἶς βγῇ ἢ μῦτι (ἐπὶ τῶν πρὸς συμφέρον ἐργαζομένων ἐλαφρῇ τῇ συνειδήσει) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 145,430. Τὸ Βλάχο τὸν πηγαῖναν νὰ τὸν κάμουν βασιλεῖα καὶ ζήλεψε τὸ δάσος νὰ τὸ κἀνῃ κάρβουνα (περὶ τοῦ μὴ λησμονοῦντος παλαιᾶς ταπεινᾶς συνηθείας, ἔστω καὶ ἂν ἀναβιβάζεται ὑπὸ τῆς τύχης) Αἰγιν. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Βλάχος, ἀργάει, μὰ δὲ λησμονάει (δὲν εἶναι ἄδικος καὶ σκληρὸς, συνών. παροιμ. ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Ἀρβανίτης) Μακεδ. Θέλοντας ὁ Βλάχος καὶ μὴ θέλοντας ὁ ζωγράφος, φόρεσε καὶ σύ, Χριστέ, κόκκινα τσαρούχια (ἐπὶ τοῦ ἐπιμένοντος εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἰδεῶν δι' ὧν γελοιοποιοῦνται καθιερωμένα. Εἰς τὴν παροιμ. ὑπόκειται παράδοσις, καθ' ἣν ὁ Βλάχος ἐπέβαλεν εἰς τὸν ζωγράφον νὰ εἰκονίσῃ τὸν Χριστὸν φέροντα κόκκινα τσαρούχια) πολλαχ.

Ὅταν πιάνης Βλάχο φίλο, | κράτα καὶ κομμάτι ξύλο

(περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ προφυλάσσεται τις ἀπὸ δόλιον φίλον, συνών. παροιμ. Ἀρβανίτη ἂν κάμῃς φίλσ, βάστα καὶ κομμάτι ξύλο) Πελοπν. (Ἀργ.) || Γνωμ. Ρωμαῖος ὥραιος, Βούλγαρος ἀπάνθρωπος, Βλάχος κἂν τίποτα. Α.Ρουμ. (Φιλίππου.) Βλάχος 'ς τὸ βουνό, σιγαλὴ θάλασσα (ἀπὸ τῆς 23 Ἀπριλίου, ὅτε οἱ Βλάχοι ἀνέρχονται εἰς τὰ ὄρη, κοπάζουν αἱ τρικυμῖαι τῆς θαλάσσης) ἀγν. τόπ. Οὐρανό, λαγὸ καὶ Βλάχο μὴν πιστεύῃς (ἐνεκα τῆς ἀσταθείας καὶ ἀπιστίας αὐτῶν) Πελοπν. (Λάστ.) Τρεῖς Βλάχ', ἓνα παζάρ' (διότι φωνασκοῦντες δημιουργοῦν θόρυβον μεγάλης ὀμηγύρεως) Μακεδ. (Βέρ.) Πέντε Βλάχοι, τρεῖς κουβέντες (δυσκόλως δύνασαι νὰ ἀποσπάσῃς ἀπ' αὐτῶν λέξιν) ἀγν. τόπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Ἄνναν Κομν. 1,395 (ἐκδ. Βόννης) «καὶ ὅποσοι τὸν νομάδα βίον εἴλοντο Βλάχους τούτους ἢ κοινὴ καλεῖν οἶδε διάλεκτος». Ἡ λ. ὡς ἐπών. πολλαχ. Τὸ θηλ. Βλάχα ὡς ὄν. κυνὸς Πελοπν. (Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Καὶ ὡς τοπων. 'ς τοῦ Βλάχου Χίος Κρήτ. (Βιάνν.), τοῦ Βλάχου τὸ Κιβούρι Πελοπν. (Μάν.), τοῦ Βλάχου οἱ Λάκκες Πελοπν. (Γορτυν.) Συνών. Κουτσόβλαχος. Πβ. ἀνάβλαχος, καράβλαχος, κουραδόβλαχος, μπαστουνοβλαχος, μπουρτζόβλαχος, παλαιόβλαχος. 2) Ὁ βλαχόφωνος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἑλληνόφωνον κάτοικον τῶν χωρίων Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ὅς ἰκεῖνον τοῦ χουριὸ Βλάχ' κατ'κοῦν; — Ὅχ', ἰκεῖ εἶνι χουριᾶτις. 3) Ὁ ὀμιλῶν βόρειον ἰδιῶμα τῆς Ἑλληνικῆς Εὐβ. (Κουρ.) 4) Ὁ κάτοικος χωρίου, χωρικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κάτοικον πόλεως Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ.) Συνών. χωριᾶτης. 5) Ποιμὴν πολλαχ.: Ἡρθε ὁ Βλάχος 'πὸ τὴ σιάνη τσαῖ μου 'φερε ἓνα ἀρνὶ Μέγαρ. Ἐφίρ' οὐ Βλάχους τοῦ τ'ρὶ Θεσσ. Συνών. βοσκός, τσοπάνος.

6) 'Ο ἐξ Ἡπείρου συνήθως καταγόμενος πλανόδιος μικροπωλητὴς ζαχαρωτῶν, ἀστραγαλίων κττ. Σῦρ. ('Ερμούπ.)

7) Οἱ ἰχθύς ἐπινέφελος γίγας (epinephellus gigas), καὶ σπάρος ὄρφος (sparus orphus) τῆς οἰκογενείας τῶν σπαροειδῶν (sparoïdes) (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929/30) 207) Εὔβ. ('Αλιβέρ. Κάρυστ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πάρ. Πελοπν. (Πύλ.) Σέριφ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σύμ. Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ. 431. 8) Ποικιλία σίτου ἐκλεκτοῦ Πελοπν. (Κόρινθ. Σουδεν. Φεν.) Συνών. βλαχοσίταρο 1. β) Ποικιλία σίτου ἀντέχοντος εἰς τὴν χιόνα Στερελλ. ('Αράχ.). 9) Ποικιλία ἀμπέλου μὲ λευκὰς σταφυλὰς Κέρκ. 10) Εἶδος μύκητος Πελοπν. (Λακων.)

11) Εἶδος μαχαιριδίου 'Αμοργ. 12) Πορδὴ 'Αθῆν. Μακεδ. (Κοζάν.) Χίος: Τῷ 'φυγε ὁ Βλάχος 'Αθῆν. 13) Θηλ. α) Τὸ ἀβάπτιστον θῆλυ τέκνον 'Ηπ. β) Εἶδος αἰγὸς ἐχούσης μεγάλα ὦτα Θράκ. ('Ηρακλίτ.) γ) Εἶδος προβάτου ἀντέχοντος εἰς τὸ ψῦχος Πελοπν. (Καστρ. Κυνοῦρ.) δ) Εἶδος χοροῦ 'Ηπ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σίφν.: 'Ασμ.

Σὰ βάς, πουλλί μου, 'ς τὸ στρατό, | 'ς τὸ δῶμα δὲν ξαναπατῶ, θὰ κόψω Βλάχες καὶ χοροὶ | κι ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ βορεῖ

'Απύρανθ. ε) 'Ασμα ἀναφερόμενον εἰς Βλάχαν Εὔβ. (Κουρ.): Πες τῇ Βλάχα νὰ χορέψουμε. ς) Εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν ἐπὶ κεχαραγμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀρθογωνίου καὶ διηρημένου εἰς ἑννέα τετραγωνίδια οἱ παῖται ρίπτουν ἀπὸ ἀποστάσεως μεταλλικὰ νομίσματα, ἐκεῖνος δὲ τοῦ ὁποῦ το νόμισμα πίπτει ἐντὸς τοῦ κεντρικοῦ τετραγωνιδίου ἢ πλησιέστερον, ρίπτει ὅλα τὰ νομίσματα ὑψηλά, τὰ στρίβει, κερδίζων ὅσα νομίσματα πίπτοντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δεικνύουν ὡς ἐπιφάνειαν τὴν κορῶναν, κατόπιν δὲ ἔρχεται ἢ σειρὰ τοῦ δευτέρου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς Πελοπν. (Κυνοῦρ.) 14) Τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ. χαρακτηριστικὸν ἵππου ἔχοντος ἀνοικτὸν κόκκινον χρῶμα Πελοπν. (Μεσσ.

βλαχοσίταρο τό, Πελοπν. ('Αχαῖα Καλάβρυτ. Κόρινθ. Σουδεν.)—ΠΓεννάδ. 880 Πηλ.Παπαγεωργ. 'Ελλην. σιτηρογρ. 47 —Λεξ. Βλαστ. 458 Δημητρ. βλαχοσίταρου Στερελλ. (Καλοσκοπ. Φθιώτ.) βλαχόσταρο Πελοπν. (Καρνέσ.) —Πηλ.Παπαγεωργ. 'Ελλην. σιτηρογρ. 103 —Λεξ. Δημητρ. βλαχόσταρου Α.Ρουμελ. (Καρ.)

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σιτάρι.

1) Ποικιλία σίτου τοῦ κοινοῦ ἢ ἡμέρου Πελοπν. ('Αχαῖα Καλάβρυτ. Κορινθ. Σουδεν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ. Φθιώτ.)—ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἄν. Πηλ.Παπαγεωργ. ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἀλευρίτης 1, ἀπαλοσίτι, ἄσπρο (δι' ὃ ιδ. ἄσπρος Β15), ἄσπροσίτι 1, ἄσπροσίταρο 1, ἄσπροσίτος, Βλάχος 8. 2) Ποικιλία σίτου τοῦ σκληροῦ Στερελλ. (Φθιώτ.) Συνών. κεντράδι.

3) Εἶδος σίτου διὰ πολὺ πτωχὰς γαίας Πελοπν. (Καρνέσ. Κορινθ.) Συνών. βλαχοσίτι. 4) 'Αραβόσιτος Α.Ρουμελ. (Καρ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀραποσίταρο 1.

βλαχοσίτι τό, Πελοπν. ('Αρχαδ.)

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. *βλαχόσιτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀπαλοσίτι, ἀραποσίτι, ἄσπροσίτι.

Βλαχοσίταρο 3, ὃ ιδ.

βλαχοσκούτι τό, ἀμάρτ. βλαχοσκούτ' Λευκ.

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σκουτί.

'Υφαντὸν χονδρὸν μάλλινον σκέπασμα.

βλαχόσκυλλο τό, Λεξ. Βλαστ. 419 βλαχόσ'λλου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλί.

Ποιμενικὸς κύων. Πβ. τσοπανόσκυλλο.

βλαχόσταρο, ιδ. βλαχοσίταρο.

βλαχοσφάζω ἀμάρτ. βλαχοσφάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ ρ. σφάζω.

'Η λ. ἄνευ ὠρισμένης σημ. εἰς καθαρογλώσσ.: :

Ράχ' ράχ' πάνα, τρώουντα βλαχόσφαχτα, βλαχότρουγα, βλαχόσφαζα τοῦ Βλάχου τὰ σφαχτά.

βλαχόσφαχτο τό, Πειρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) βλαχόσφαχτου Στερελλ. (Αἰτωλ.) βραχόσφαχτο Πελοπν.

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σφαχτό, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. σφαχτός.

Κατὰ πληθ. τὰ ποιμνία τῶν Βλάχων. 'Η λ. εἰς καθαρογλώσσημα, δι' ὃ ιδ. βλαχοσφάζω.

βλαχοτήγανο τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τηγάνι.

Εἶδος τηγάνου μὲ διπλουμένην λαβὴν πρὸς εὐκολωτέραν μεταφοράν.

βλαχότρουπα ἡ, Σύμ.

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τρούπα.

Τρούπα εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης ἔνθα κατοικεῖ ὁ ἰχθύς Βλάχος (σημ. 7).

βλαχοτρώγω ἀμάρτ. βλαχοτρώγου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ ρ. τρώγω.

'Η λ. ἄνευ ὠρισμένης σημ. εἰς καθαρογλώσσημα, δι' ὃ ιδ. βλαχοσφάζω.

βλαχοτσάρουχο τό, Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τσαρούχι.

Εἶδος τσαρουχίου ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Βλάχοις.

βλαχοτσάτσα ἡ, ἀμάρτ. βλαχοτσάτσα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τσάτσα.

Βλάχα γραῖα: 'Ασμ.

'Σ τῆς Πάτρας τὸν ἀνήφουρου θὰ στήσουν γκαλδριμί γιὰ νὰ διαβοῦν οἱ Πατρινὲς κι αὐτὲς οἱ βλαχοτσάτσες.

βλαχότσουνο τό, ἀμάρτ. βλαχότσουνου Στερελλ.

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τσουνί.

Πτηνὸν τι πυρρόγναθον.

Βλαχούλλης ὁ, Πελοπν. (Βούρβουρ.) Θηλ. Βλαχούλλα ἡ, πολλαχ.

'Υποκορ. τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

Μικρὸς, νεαρὸς Βλάχος: 'Ασμ.

Βλαχούλλα - ν - ἐρροβόλας ἀπὸ ψηλὴ ραχούλλα,

φέρνει 'ς τὰ ροῦχα τῆς δροσιᾶ καὶ 'ς τὰ μαλλιά τῆς μόσκο,

φέρνει τὴ ρόκκα φουντωτή, τ' ἀδράχτι τῆς γεμάτο,

Βλαχούλλης τὴν ἀπάντησε....

Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Βλαχούλλα μ', δὲν παντρεύει, Βλάχα μ', δὲν παίρνεις ἄντρα; Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. Βλαχούτσικο.

βλαχουνιά ἡ, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 109 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βλαχ'νιά 'Ηπ. Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βλαχινιά Λεξ. Βλαστ.

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τῆς καταλ. -ουνιά.

1) Οἱ βλαχοποιμένες ὡς σύνολον ἐνθ' ἄν.: Τραυαίει ἡ βλαχουνιά γιὰ τὸν τόπο τῆς Δλουκόπ. ἐνθ' ἄν. Ξεκίνησε ἡ βλαχουνιά γιὰ τὰ χειμαδιὰ Λεξ. Δημητρ. Πλάκουσ' ἡ βλαχ'νιά

'Ηπ. 'Επιασαν οὐλὶς τ'ς χῶρις οἱ βλαχ'νιές Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ρούχαξιν ἡ βλαχ'νιά Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. Βλαχιά 2,